

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **S. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Kazachstán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. CPR-24927-3/ČJ-2025-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. CPR-24927-3/ČJ-2025-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 19. 7. 2025, č. j. KRPA-228829-14/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba 30 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobci je vytýkáno, že se měl dopustit neoprávněného pobytu, a to v období od 7. 2. 2025 do zahájení řízení, má za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné, a tudíž porušující požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť v rámci úvahy stran přiměřenosti rozhodnutí je správní orgán povinen posuzovat mimo jiné závažnost protiprávního jednání cizince, kdy v případě žalobce bylo zjištěno, že se jedná o historicky první porušení zákona, kterého se na území České republiky (dále jen „ČR“) dopustil, přičemž nad ním vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. Stran důvodů vzniku neoprávněného pobytu je pak zjevné, že jej k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní a finanční situace, přičemž pohnutky žalobce oslabují intenzitu posuzované protiprávnosti. Vzhledem k tomu, že se jedná o historicky první porušení zákona, má za to, že je třeba vnímat toto jednání jako natolik ojedinělý excus z jinak řádného způsobu života, že je možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším způsobem, než jakým je správní vyhoštění na dobu 30 měsíců, a to tím spíše, že se dopustil nikterak dramaticky dlouhého nelegálního pobytu, vůči čemuž působí asymetricky je-li mu ukládáno opatření na 30 měsíců, neboť k dané věci je přiléhavější, aby bylo žalobci ukládáno opatření na dobu 1 roku.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
5. Dne 19. 7. 2025 byla provedena pobytová kontrola v Praze 4, kde byl kontrolován cizinec, který předložil cestovní doklad Kazachstánu, ve kterém bylo otištěno vstupní razítko ze dne 28. 1. 2024. Dále zde měl již neplatné litevské turistické vízum s dobou platnosti od 25. 1. 2024 do 17. 2. 2024, na 9 dní od vstupu.
6. Vzhledem k tomu, že cizinec žádným jiným pobytovým či vízovým oprávněním nedisponoval, bylo dne 19. 7. 2025 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

7. Cizinec do protokolu o výsledku účastníka uvedl, že do ČR přicestoval letecky dne 28. 1. 2024 a již nevystoupal. Byl si vědom, že dne 6. 2. 2024 skončila platnost jeho litevského víza, ale neměl peníze na vycestování. V Litvě nikdy nebyl. V ČR pracuje různě na stavbách, měl tu v plánu zůstat minimálně do konce roku 2025. Nyní chce do tří týdnů vycestovat, nemá peníze, ale dostane je od rodičů. Bydlí v Praze na ubytovně, je svobodný a bezdětný, zdravý, má středoškolské vzdělání. Rodiče a sourozenci jsou ve vlasti, je s nimi v pravidelném kontaktu přes sociální sítě, rodiče mají ve vlasti dům, má se kam vrátit. V ČR nemá žádné sportovní, kulturní ani společenské vazby. Zdravotní pojištění nemá. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU a nemá zde žádné příbuzné. Dále pak nemá žádné vazby k ČR, závazky nebo pohledávky. Nemá žádné překážky ve vycestování. Vycestuje dobrovolně.
8. Podle závazného stanoviska ze dne 19. 7. 2025 je vycestování možné.
9. Prvostupňovým rozhodnutím bylo uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu 30 měsíců, neboť cizinec pobýval v ČR neoprávněně od 7. 2. 2024 do 19. 7. 2025.
10. V odvolání cizinec uvedl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 30 měsíců, což je příliš přísné vzhledem k věku cizince, ke spolupráci se správním orgánem, jde o exces z řádného způsobu života.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že bylo dostatečným způsobem zjištěno, že účastník pobývá na území členských států EU a smluvních států, potažmo ČR, od 7. 2. 2024 do 19. 7. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Současně bylo dostatečným způsobem prokázáno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou účastníkovi řízení v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí a s ohledem na nutnost zachování proporcionality rozhodnutí, je v přiměřené výši, způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Při stanovení této doby bylo správním orgánem přihlédnuto jednak k přitěžujícím okolnostem, které spočívají v tom, že účastník řízení nerespektuje právní normy ČR, kdy v ČR pobývá cca 17 měsíců neoprávněně, navíc zde pracuje, aniž by disponoval platným povolením k zaměstnání, což je zcela jistě dalším protiprávním jednáním, nemá zdravotní pojištění a při příjezdu do ČR si neregistroval adresu. Pokud by nebyl kontrolován při pobytové kontrole, zcela jistě by i nadále pokračoval v protiprávním jednání (podrobně odůvodněno v odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění, na které žalovaný odkázal). Stejně tak bylo v řízení přihlédnuto i k polehčujícím okolnostem spočívajících v tom, že účastník svůj neoprávněný pobyt nerozporuje a se správním orgánem spolupracuje, dále i k jeho věku a k tomu, že se jedná o jeho první provinění a současně i k tomu, že projevil zájem vycestovat do Kazachstánu, neboť jej považuje za bezpečnou zemi. Správní orgán I. stupně zcela správně vyhodnotil, že se na účastníka nevztahují důvody znemožňující vycestování. Žalovaný dodal, že účastník v rámci protokolu o výsledku uvedl, že na Kazachstán má vazby, nic mu nebrání ve vycestování, žádné nebezpečí ani pronásledování mu tam nehrozí. K době zákazu pobytu pak zdůraznil, že správní orgán I. stupně tuto dobu zdůvodnil, zároveň se zabýval i otázkou přiměřenosti přijímaného opatření ve formě správního vyhoštění i jeho přísnosti (délka zákazu pobytu 30 měsíců), zohlednil vše, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl sám účastník. Byly řádně zvažovány okolnosti, které jsou účastníkovi

řízení ku prospěchu, i okolnosti v jeho neprospěch. Ve prospěch účastníka vyznívá fakt, že na území ČR šlo o jeho první zjištěné protiprávní jednání a že se správním orgánem v průběhu řízení spolupracoval, fakticky jde však o jediné okolnosti, které mohou eliminovat zjištěnou závažnost protiprávního jednání, kterého se účastník řízení na území ČR dopustil. Je potřeba zdůraznit, že doba neoprávněného pobytu trvající cca 17 měsíců není zanedbatelná, ale poměrně významná. Současně je nutno poukázat na fakt, že se nejedná o nějaké nedopatření či omyl např. z důvodu nepochopení způsobu počítání doby možného pobytu na území členských států EU a smluvních států, ale o úmyslné setrvání na území ČR bez pobytového oprávnění. Účastník řízení i přes to nevycestoval z ČR a místo toho v ČR pracoval bez povolení k zaměstnání. Svůj neoprávněný pobyt na území ČR řešit evidentně nehodlal – jeho neoprávněný pobyt byl ukončen až pobytovou kontrolou. Pokud by kontrolován nebyl, zcela jistě by pokračoval v protiprávním jednání. Okolnosti, které jsou účastníkovi řízení ku prospěchu, tedy byly zcela jednoznačně převáženy vědomým a úmyslným charakterem protiprávního jednání, které je mu vytýkáno, když po celou dobu svého pobytu na území ČR jakkoli neřešil skutečnost, že nedisponuje pobytovým oprávněním, raději pracoval bez povolení k pobytu a bez povolení k zaměstnání různě po brigádách v ČR. V uvedeném kontextu je zřejmé, že okolnosti případu vyznívají výrazně v neprospěch účastníka řízení a že správní vyhoštění na dobu 30 měsíců je opatřením sice velmi mírným, přesto však opatřením, které svými důsledky odpovídá zákonným předpokladům a neodporuje rozhodovací praxi, která je aplikována v případech obdobných. Žalovaný toto opatření nevyhodnotil jako nepřiměřeně přísné a porušující § 174a zákona o pobytu cizinců. Porušování imigračních pravidel nelze tolerovat (či k němu přistupovat benevolentněji) ani u osob pocházejících ze zemí s nižší životní úrovní, neboť v silách i těchto osob nepochybně je, aby si zajistily příslušné pobytové oprávnění. Žalovaný dodal, že účastník přesně věděl, za jakým účelem je mu pobyt v Litvě udělen. Tím, že neplnil účel pobytu, mohl a měl vědět, že pokud tento účel plnit nebude a odcestuje z Litvy s cílem najít si práci jinde, může se stát, že stávající pobyt v Litvě mu bude ukončen. Účastník se měl aktivně zajímat o své pobytové oprávnění v Litvě. Je na každém cizinci, který chce v ČR pobývat, aby si před vstupem do ČR, řádně zjistil podmínky pobytu na území ČR. Nelze se tak odvolávat na skutečnost, kterou nyní tvrdí, že se jedná o ojedinělý excés. Podle zásady „neznalost zákona neomlouvá“ má právní omyl význam jen v případě, kdy je relevance tohoto právního omylu výjimečně právem uznána. Na právní omyl se nelze odvolávat v případě, že jde o protiprávnost vlastního jednání a jeho výsledku.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do*

informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

14. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, neboť šlo o historicky první porušení zákona, o exces, vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil že vycestuje, k porušení zákona jej dohnala zoufalá osobní a finanční situace, pohnutky oslabují protiprávnost jednání, nelegální pobyt nebyl dlouhý, přiléhavější by byla doba zákazu pobytu na jeden rok.
15. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
16. Správní orgány zohlednily délku úmyslného a plně vědomého nelegálního pobytu cca 17 měsíců, skutečnost, že cizinec v ČR pracuje, aniž by disponoval platným povolením k zaměstnání, což je dalším protiprávním jednáním, nemá zdravotní pojištění a při příjezdu do ČR si neregistroval adresu. Pokud by nebyl kontrolován při bytové kontrole, i nadále by pokračoval v protiprávním jednání. Svůj pobytový status nijak řešit nehodlal. Stejně tak bylo v řízení přihlédnuto i k polehčujícím okolnostem spočívajících v tom, že účastník svůj neoprávněný pobyt nerozporoval a se správním orgánem spolupracoval, k jeho věku a k tomu, že se jedná o jeho první provinění, současně i k tomu, že projevil zájem vycestovat do Kazachstánu, neboť jej považuje za bezpečnou zemi. Žalovaný vzhledem k těmto okolnostem uzavřel, že správní vyhoštění na dobu 30 měsíců je opatřením velmi mírným, přesto však odpovídá zákonným předpokladům a neodporuje rozhodovací praxi, která je aplikována v případech obdobných.
17. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost, na odůvodnění správních orgánů lze plně odkázat. Soud toliko dodává, že v projednávaném případě došlo ke zneužití litevského pobytového oprávnění, když žalobce jej záměrně využil k vycestování do ČR, kde chtěl pracovat, v Litvě nikdy nebyl. Lze se jednoznačně ztotožnit se závěrem, že jde o opatření spíše mírné, polehčující okolnosti v projednávaném případě nejsou takové váhy, aby odůvodnily kratší délku zákazu pobytu. Žalobní tvrzení o zoufalé osobní situaci z obsahu správního spisu nevyplývá. Ze znění zákona ani z dosavadní judikatury nevyplývá, že by počet měsíců doby zákazu pobytu měl odpovídat počtu měsíců nelegálního pobytu. Také je nutno konstatovat, že délka pobytu na území je pouze jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže jít o hledisko jediné,

převažující a hodnocené izolovaně. Podstatná je individualizace délky zákazu pobytu a zohlednění okolností konkrétního případu, kdy nyní kromě samotné významné délky nelegálního pobytu přistoupily i další významné přitěžující okolnosti.

18. V posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah.
19. Správní orgány zohlednily, že žalobce bydlí v Praze na ubytovně, je svobodný a bezdětný, zdravý, má středoškolské vzdělání. Rodiče a sourozenci jsou ve vlasti, žalobce je s nimi v pravidelném kontaktu přes sociální sítě, rodiče mají ve vlasti dům, má se kam vrátit. V ČR nemá žádné sportovní, kulturní ani společenské vazby. Zdravotní pojištění nemá. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU a nemá zde žádné příbuzné. Dále pak nemá žádné vazby k ČR, závazky nebo pohledávky. Nemá žádné překážky ve vycestování. Zpětná integrace cizince je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval za prací a získáním finančních prostředků, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.
20. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je v produktivním věku, na území domovského státu svou rodinu a zázemí. Žalobce cíleně zneužil litevské krátkodobé vízum, které využil pro přicestování do ČR za účelem výkonu nelegální práce, doba nelegálního pobytu je velmi dlouhá, nelegální pobyt byl odhalen až pobytovou kontrolou. Žalobce nemá sjednané zdravotní pojištění, na ČR nemá žádné vazby. Spolupráci žalobce se správními orgány za této situace nelze přeceňovat, stejně jako skutečnost, že se dříve jiné nelegální činnosti na území ČR nedopouštěl.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.